

SONG TỬ TÂY, niềm ưu tư lắng xuống

Ảnh N.N.P.

● PHẠM-LÊ-PHAN

Là một trong hai đảo nằm gần nhau nhất trong quần đảo Trường Sa, Song Tử Tây do QL/VNCH trú đóng và Song Tử Đông do một lực lượng của nước bạn Phi Luật Tân trấn giữ.

Trên hải đồ, «hai đứa con trai sinh đôi» (song tử) này, tưởng chừng có thể nắm tay nhau dung dăng dung dề được, nhưng trên thực tế, hai đảo cách nhau cây số ngàn. Đứng bên này trông sang bên kia chỉ thấy lù lù một khối xám mờ như chú voi khổng lồ nằm phục trên mặt nước xanh đen — dù Song Tử Đông có vẻ gồ ghề, rậm rạp hơn. Tuy nhiên, bằng mắt thường, chúng ta cũng có thể trông thấy người bạn hải đảo xuống biển tắm, đáng «bạn ta» in trên triền cát cũng xấp xỉ bằng chai la de lớn!

Chúng tôi đến Song Tử Tây hai lần bằng hai chiến hạm khác nhau: lần thứ nhất, Tuần dương hạm Phạm Ngũ Lão HQ.15 đưa chúng tôi tới đảo thì trời đã tối, chẳng còn thấy gì ngoài những vì sao sáng trên nền trời đen đặc. Và lại, hôm ấy HQ.15 đến Song Tử Tây với nhiệm vụ đi tuần-

chiếm hạm bảo động toàn diện, thủy thủ đoàn đều ở trong «nhiệm sở tác chiến» và con tàu chạy quanh quanh suốt đêm — Tuy không sợ lắm, nhưng cũng hơi teo»

Sở dĩ có chuyện «lên ruột» này là vì lực lượng trú phòng của ta trên đảo cho biết có nhiều tàu chiến xuất hiện trong vùng biển này, nhưng không rõ quốc tịch.

— Tàu nước nào? Bạn hay thù? — Ở đây xa Đài Loan, gần Phi Luật Tân, nhưng Tổng Thống Phi vừa nghĩ muốn có nước có quyền lợi ở Trường Sa nên ngồi lại với nhau «nói chuyện thông cảm» chứ Phi Luật Tân không thích chơi trò súng đạn với ai! VNCH chúng ta cũng đồng ý chuyện đó — dù sao cũng anh em trong Thế Giới Tự Do cả, có gì kêu nói nhỏ với nhau, chứ đâu có thô bỉ như bọn Mao trong vụ Hoàng Sa! Vậy thì, nếu những «tàu lạ» kia của ông Macos chạy vòng vòng hứng gió biển, chúng ta sẽ không có điều gì đáng ngại cả!

Về phía Trung Hoa Dân Quốc, tuy Tổng Thống rất kín tiếng về vụ này và chưa có ý kiến gì trước đề nghị của Phi, nhưng

«tình hữu nghị, mối bang giao» Hoa Việt cho đến nay vẫn chưa hề sứt mẻ vì vụ Trường Sa. (Có một đảo lớn nhất là đảo Thái Bình, nước bạn đã đưa tới 3 chiến hạm tới canh giữ ngày đêm rồi, THĐQ lơ vù này đi là phải!) Vậy, nếu tàu kia là tàu của Đài Bắc cứ xuống dạo chơi Song Tử, chúng ta cũng chẳng có điều gì đáng âu lo.

Nhưng xét về bạn xong, chúng ta lại phải suy nghĩ tới kẻ thù — chúng ta hiện có hai kẻ thù là bọn lãnh đạo chuyên «nướng» thanh niên Bắc Việt ở Hà Nội và mấy tên ở Bắc Kinh đang kim kẹp nhân dân Hoa Lục. Nhưng Hải quân Bắc Việt kể như đỡ bỏ rồi, chỉ còn bọn hải khấu đã cướp Hoàng Sa, dám mò xuống đây làm mồi cho cá mập lắm, chứ không phải chuyện chơi đâu!

Nghĩ quanh một lát, «để nời xùng» quá! Nếu là bồ bịch thì trương cờ lên cho anh em yên lòng; nếu là thù cũng kéo đại lá cờ máu cho cho chúng ta để tính toán! Đàng này, mấy cái tàu lằng chằng quanh Song Tử Tây của chúng ta hôm ấy lại «án gian» không chịu thượng kỳ, nên quân

trú phòng không rõ quốc tịch mới là rắc rối to.

Tuy nhiên, chuyện gì tới phải tới đã tới, trời hết đêm trời đành phải sáng và chúng tôi đã nhìn thấy Song Tử Tây... vô sự! Chúng tôi cùng thấy cả Song Tử Đông cũng «vô sự» luôn!

HQ.15 neo lại sau một đêm «chi hục» tuần phòng không gặp chuyện vui buồn nào cả — kẻ địch trong tưởng tượng dĩ nhiên là tồn tại không rõ, về phía ta chỉ bị thiệt hại một ít... nhiên liệu!

«Hai đứa con sinh đôi» này nhìn từ biển, nếu đặt trong thế nằm thì Song Tử Đông giống một mặt cô gái với những đường cong khéo gọi, trông «xếp xý» lắm! Trái lại, Song Tử Tây có quân trú phòng của ta lại dong dỏng, xương đuột ra về một trang nam tử đang thời nảy nở. Nhưng nếu nhìn trong thế ngồi thì Song Tử Tây có tóc dừa tha thướt, chân cát trắng hồng dưới nắng, như một tiểu thư khuê các đang thờ thần đạo chơi trong vườn thúy, nhưng vẫn e sợ những cặp mắt tò mò và Song Tử Tây trông như một cậu trai lác cắc, tóc húi cua và bận đồ «sọc»! Dù nhìn cách nào «hai đứa con sinh đôi» này, cũng không một điểm nào giống nhau.

Chiến hạm neo lại một lát thì «ô-bo» trong đảo chạy ra, đem theo mười quân trú phòng, anh nào trông cũng trẻ trung và giỏi lắm! Họ cũng mang theo những «sản phẩm địa phương» gồm một xâu chim biển, ít trứng chim và một bó củ sâm (?) để làm quà cho chiến hạm.

Trong dịp này, chúng tôi may mắn được tiếp xúc với vị «Chúa đảo» Song Tử Tây — Trung úy Đỗ công Thành, khoảng 26, 27 tuổi chánh gốc Tân Uyên, cựu học sinh Petrus Ký, đã bị thương 3 lần, nhưng chỉ gãy có 2 xương sườn! Thành đúng là mẫu người trẻ lý tưởng, thường hiện lên trong giấc mộng của các thiếu nữ vừa chớm

xuân thì: dáng người tầm thước, da đen rần rỏi, đôi mắt sáng luôn luôn nhìn thẳng tỏa trên gương mặt nhiều nét nghịch ngợm thông minh. Nụ cười của Thành là nụ cười khi nghiêng đầu nói nhõ với người yêu hoặc nghe «nàng» thổ thê. Thành sinh ra hành động và sẵn sàng bảo vệ kẻ khác — tôi nhìn Thành và thoáng nghĩ tới điều đó.

Trong cuộc phỏng vấn bên hành lang chiến hạm, Thành tỏ ra hiểu biết thấu đáo nhiều vấn đề và biết cách diễn tả trung thực những ý tưởng chợt đến. Thành biết ngừng khi cần thiết, biết cười lúc đáng cười — Thành không hề dùng ngôn ngữ cầu kỳ, làm dáng; giọng nói ấm và không hề vương một chút mặc cảm.

Được hỏi về cảm tưởng chung của anh em đối với cuộc sống hải đảo, Thành trả lời đại ý:

— Hầu hết anh em ở đây đều còn trẻ và những người trẻ thường nuôi mộng hải hồ, thích phiêu lưu, mạo hiểm, nên chuyện chúng tôi ra đây — dù cuộc sống không được thoải mái như ở đất liền — nhưng nó giúp chúng tôi thỏa được cái «chí» của mình, nhất là khi chúng tôi lại được giao phó một sứ mạng, thì có thể nói là chúng tôi không có điều gì phàn nàn cả.

Hỏi về mối «bang giao» Việt-Phi, Thành cho biết rất tốt đẹp, tuy sự giao tiếp không thường xuyên.

Về vụ tàu lạ xuất hiện, theo Trung úy Thành, có thể là những

tàu đánh cá, không rõ của nước nào, nhưng vì họ không biết trên đảo có người, nên họ có ý muốn lên. Ban ngày họ lảng vảng ở xa nhưng không trương cờ, ban đêm họ soi đèn lên đảo với ý định dò bộ. Nhưng khi Thành cho anh em ra đón, họ thấy quân trú phòng nên bỏ đi và không tái hiện nữa.

Trung úy Thành vui vẻ nói thêm:

— Chúng tôi rất lấy làm tiếc về chuyện đó, vì lâu lâu mới có một người bạn ở xa tới tham, nhưng khi mình ra đón, họ thấy mình sống đạm bạc quá, nên chưa vô nhà đã bỏ đi rồi!

oOo

Ngay chiều hôm ấy, chúng tôi chưa kịp lên thăm đảo, HQ 15 đã được điều động trở lại Nam Yết để trả chúng tôi về Yểm Trử Hạm Mỹ Tho HQ 800. Theo chương trình dự liệu, HQ 800 sẽ tiếp tế xong cho Nam Yết nội trong đêm, để sáng hôm sau đưa chúng tôi «tái hồi» Song Tử Tây và lần này, chúng tôi quyết định lên thăm đảo.

Đây là chuyến đi bộ chót của chúng tôi và cũng là chuyến tiếp tế chót của HQ 800 cho quân trú phòng trong Lực Lượng Trấn Thủ Trường Sa. Nếu xong sớm, chiều nay HQ 800 có thể đem chúng tôi trở về Saigon, chấm dứt một chuyến công tác quá gian nan đối với những người không quen biển như chúng tôi.

Rút kinh nghiệm những lần đi bộ trước, lần này (xin lỗi) chúng

(Xem tiếp trang 30)

Phóng viên Anh Thuận đang phỏng vấn «Chúa đảo» Song Tử Tây

SONG TỬ TÂY....

(Tiếp theo trang 21)

tôi chỉ mặc vón vện một quần xà lỏn, rồi đu thang dây xuống ô-bô Trời đẹp, biển êm, nắng rực rỡ lòng người phơi phơi như vừa trút hết những nỗi âu lo sau chuyến hải hành mỗi mệ.

Song Tử Tây cũng như hầu hết các đảo thuộc quần đảo Trường Sa, được bao quanh bởi thêm san hô thoải dài dưới chân cát xa hàng trăm thước, lượng nước trên thêm san hô chỉ sâu khoảng vài ba thước và trong đến độ có thể trông rõ từng cọng rêu, từng cái chân lông lá của con sao biển thò ra ngoài khe đá. Trên thêm san hô là một vùng biển yên tĩnh, sóng lớn ngoài khơi thường khựng lại, tung cao lớp bọt trắng khi xô tới thêm san hô này, tạo thành một vệt trắng xóa bao quanh.

Tuy nhiên, Song Tử Tây không trơ trụi hoặc um tùm như những đảo khác. Vượt lên gần cát bao quanh, chóp đảo được bao phủ bằng một lớp cỏ sẫm xanh mượt và hàng trăm gốc dừa không thẳng hàng, nhưng chỉ còn dăm ba chục cây có ngọn đủ xạc xào trong gió. Những mái lều dựng lên cao thấp không đều, ẩn lộ sau những thân dừa có vẻ ấm cúng và yên tâm hơn.

Song Tử Tây đặc biệt hơn những đảo khác nhờ có hai giếng xây tròn trịa còn mới, nhưng chỉ có một giếng có nước uống hơi lờ lợ; giếng kia cạn cứng san hô, chưa khai thác. Bia chủ quyền mang cờ VN cao khoảng hai thước và lớn khoảng 5 tác vuông. Ở đất cờ VN còn tung bay trên ngọn một tháp eiffel bằng sắt, cao độ mười lăm thước, nhưng hơi nước mặn đã «ăn» rỉ sét, mòn rã từng mảng lớn! Giữa đảo còn dấu vết một đường mương khô, có cây phủ lấp gần kín - như một lối thoát nước

hoặc một giao thông hào bỏ hoang. Chúng tôi chạy dọc theo lòng mương này và bầy chim biển đủ loại xô nhau bay lên rợp rợp.

Song Tử Tây hôm ấy náo nhiệt hơn ngày thường - cuộc chơi chót bao giờ cũng đông người tham dự - Phía chúng tôi, xem như đã hoàn tất công tác, phim ảnh đã xử dụng tới những feet cuối cùng, cassette đã hết cuốn băng chót và nhật ký công tác cũng đã được khép lại. Phía anh em Hải quân cũng đồ bộ xả hơi «hết láng» Hạm Trưởng HQ 800 cũng lên đảo với một đoàn tùy tùng khá đông, «vua» đã cho chuyên viên vũ khí sửa cho quân trú phòng một khẩu 12 ly 7, đổi cho đảo một máy truyền tin mới và tặng thêm mấy trái lựu đạn. «Chúa đảo» cũng hoan hỉ tặng lại «vua» một quà tượng trưng: chú hải âu đen, ức trắng và lớn như con vịt xiêm.

«Vua» đã lên thăm đảo thì cuộc chơi có thể «xả ga» tới chiều được! Trên đảo, các toán đảo củ sẫm với xềng, cuốc và bao bố, đang thi nhau đào bới bằng tất cả nhiệt thành, như sợ không theo kịp thời gian. Canh mấy gốc dừa râm mát, một toán quân nhân đang vui vẻ chuyện trò, màu quân phục tím bạc lẫn màu áo trận bộ binh xanh đục và những phiến lưng trần - cuộc hàn huyên hôm nay, có lẽ còn lâu lắm mới ỏn lại được.

Dưới biển, từng nhóm ở trần vừa tắm vừa đùa rờn như trẻ con, cũng lội đua, cút bắt, té nước, rồi cười đùa, la hét át cả tiếng sóng vỗ về ào ào không dứt.

Riêng chúng tôi, sau khi đã đi một vòng trên đảo, cảm thấy nóng lưng, cũng nhào xuống biển, ngâm mình dưới làn nước trong xanh,

mát rượi, mặc sức vẫy vùng, lăn lộn... Tắm «đã», lại lên bờ men theo bãi cát lượm những vỏ ốc, vỏ sò lạ mắt và những thối, những cành san hô dị dạng kỳ hình, có miếng giống con vịt, con chó, con nai hoặc một cánh bướm, một đầu người; có vật đã hóa thạch, có những chú ốc mượn hồn tha mảnh vỏ xù xì bò lờn nhồn trên cát. Có thứ bất ngờ như một trái cây khô cứng, tròn nhẵn không biết đã đến từ lục địa nào; một chiếc giày đàn bà lạ kiêu đã cũ rách, không biết chủ nó bây giờ còn mất ra sao? Thứ gì cũng hay hay, là lạ, nhất thứ nào cũng thích, bỏ thứ nào cũng ân hận, tiếc thương. Lượm một lát hoa cỏ mát, ôm đầy hai tay vẫn thấy còn nhiều thứ đẹp quá không đủ sức mà mang nữa. Chúng tôi gom lại từng đống, bỏ rải rác trên những gộp đá cao, rồi lại tiếp tục xuống biển ngâm mình dưới nước mát.

Cứ như vậy, hết tắm lại đi quanh lượm vỏ ốc, mảnh san hô, chúng tôi đã ở lại Song Tử Tây từ 10 giờ sáng đến 3, 4 giờ chiều mới trở về chiến hạm: những túi bao cát nặng trĩu củ sẫm, vỏ ốc...

HQ 800 nhờ neo quay mũi, Song Tử Tây xa dần, bóng dừa trầm ngâm xóa tóe, lớp cỏ sẫm xanh mượt loảng màu, vòng bọt trắng bao quanh thêm san hô trùng trùng lớp lớp.

Chúng tôi đứng trên boong nhìn Song Tử Tây thăm gửi lời từ biệt và nghĩ đến nỗi cô đơn của hải đảo, lòng chợt buồn gợn gợn... Nhưng trên giòng miền man của trí tưởng, dáng Đỗ Công Thành hiện lên và niềm ưu tư trong tôi xin cảm ơn, đã lắng xuống...

07-3.74

PHẠM LÊ PHAN

Bìa chủ quyền VNCH
trên đảo Song Tử Tây

